

» MB24

MB24

Střední uměleckopřírodově
škola Jihlava-Helenín

PROGRAM

KVĚTEN

PŘEHLEDKA
přehlídka prací studentů ateliéru
Oděvu a módních doplňků 7. 5. 16.30

OBRAZY STARÉHO SVĚTA
vernisáž výstavy fotografií Vojtěcha Šouly 13. 5. 17.00

LOFT
literární hudební večer 23. 3. 17.00

Matky Boží 24, Jihlava

» UMĚLCI

Je iluze realitou či realita iluzí?

Česká gotika, tradiční japonské umění, mangy, surrealismus. Zdánlivě nespojitelná témata se stávají jedním v obrazech Moemi Yamamoto (*1985), japonské umělkyně tvořící a žijící v Česku. Čerpá ze svých snů a dřívějších pocitů vyčlenění, které přišly v jejích 15 letech a donutily ji svět vnímat jiným způsobem, než jakým do té doby byla zvyklá. Po studiu na Akademii výtvarného umění na univerzitě v Tóhoku a sedmileté pracovní zkušenosti v soukromé výtvarnické společnosti se ale rozhodla obrátit svůj život naruby a přestěhovat se do České republiky. Zde tvoří a žije od svých 33 let a její práce jsou pravidelně vystavovány. Sama o svých dílech říká, že reflektují její vnitřní svět snů a v divácích mohou vzbuzovat diskomfort. Aby docílila tohoto efektu, využívá netradiční perspektivu, která vytváří podivnou, v jistých obrazech až tísnivou atmosféru. Pokud vás popis její práce zaujal, některá z jejich děl jsou od 23. 2. do 24. 5. k vidění v OGV Jihlava.

Dorota Hofbauerová

» DOTAZNÍK

Dotazník na téma rodina

Jak vnímá rodinu naše generace? Pro mnohé složité téma, pro některé příležitost, jak poradit mladším.

Jak poznáš, že tě rodiče mají rádi?

Tak nějak z jejich energie ke mně. Taky jestli se zajímají o mě a moje záliby, nebo mi to jednoduše řeknou.

Chválí mě, objímají mě, pomáhají mi.

Když je nejhůř zajímají se.

Nevím, je to problém.

Často si to mi to říkají a taky různé náznaky, jak se ke mně chovají atd.. Starají se o to, jak se mám.

Jak řešíš spory s rodiči?

Nejdřív komunikaci, pak izolaci v pokoji. :D Promluví si s nimi.

Neřeším.

Řveme.

Neřeším spory, neumím mluvit s lidmi, většinou problémy ignoruji, nebo do problémů píchám tak dlouho, dokud je někdo nevyřeší za mě.

Když už se něco pokusím vyřešit, trvá mi strašně dlouho se k tomu odhodlat.

Když už se pohádáme tak radši odejdu, nechci to řešit dal nebo mě vyženou do pokoje se zavřít.

Poslední dobou moc sporů nemíváme, případně ale omlouvou nebo pokusem se to napravit.

Vnímáš někdy problém s komunikací přicházející z tvé strany?

Občas jo, je těžký převést myšlenky na slova.

Ne.

Vždycky.

Často.

Stopro.

Asi jím nedávám moc najevo, že je mám rád jinak asi ne.

Ano, občas.

Je něco, co bys třeba poradil* a mladším ohledně vztahu s rodiči?

Uznat chybu, nelhat a dávat o sobě vědět, když jsou venku. Sice je to občas otravný, ale rodiče se o nás jen bojí. Postupně to vybuduje důvěru. Buďte k nim upřímní.

Nechte je se snažit, i když už je pro vás pozdě.

Neignoruj svoje emoce a neidealizuj si moc svoje rodiče.

Asi zkusit s nimi lépe vycházet.

Važte si těch svých. Chápu, že všichni rodiče nemusí být nejlepší nebo nejhápatější, ale měli byste si jich vážit. Někdo se za ně může stydět, ale každý jednou může litovat, že je ignoroval a nestihl se s nimi rozloučit, nebo jim prostě nedokázal říct, jak moc je má rád. Každý to má v rodině jinak, a to já nevím. Všichni určitě měli (nebo mají) ten pocit, že se za svoje rodiče stydí ignorují je, chápu to, ale podle mě to je špatně.

Alespoň jde vidět jejich snaha, něčím rodiče zase takový být nemusí. Tím jsem chtěl jenom napsat, važte si jich a dávejte jim najevo, že je máte rádi.

» ROZHOVOR

DĚTI JSOU V POHODĚ, ŠPATNĚ JE DOSPĚLÝM

rozhovor s Denisou Bláhou, autorkou loutkové inscenace Domů

Jaký byl impuls, který zapříčinil vznik inscenace?

Válka na Ukrajině. V tomhle období, kdy konflikt vypuknul jsme si uvědomily, že válka byla, je a bohužel i v budoucnu bude. Také jsme si uvědomovaly, že válka patří mezi ta témata, o kterých rodiče s dětmi nemluví, a proto nám přišlo fajn říci to divadlem. Zároveň tato inscenace často sloužila jako klíč, kterým jsme s dětmi otevřeli dialog.

Kdy a proč inscenace vznikla?

Inszenace vzniknout musela, jinak bychom nedostaly titul. Ovšem nebyl to pro mne jen úkol do školy, byla to pro mne výzva, kterou jsem plnila s respektem a úctou. Už v létě 2023 jsme si každá sbíraly nápady a texty, které by nás mohly inspirovat. Do inscenačního procesu jsme naskočily v září a vyskočily jsme z něj až 19. 3. 2023, kdy jsme měli předpremiéru a pak se inscenace změnila už jen minimálně. Byly dny, kdy jsme žily jen Domů. Zavíraly jsme se na celé dny všude možně, kde se dalo zkoušet a zkoušely jsme v kuse, vždy jen s malou pauzou na čínskou polívku a protažení.

Jak vznikl scénář?

Spontánně. Tvorbě scénáře předcházelo čtení dětských knih o válce, pročitání webů neziskovek, čtení článků a koukání několikahodinové dokumenty o různých migračních vlnách. Když jsme měly tohle všechno v hlavě, tak jsme si vzaly k ruce část scénografie, kterou jsme již měly a hrály jsme si normálně jako kdybychom byly děti. A tam vznikla spousta dialogů, které jsme přepsaly a pak jsme si jen ověřovaly, zda to máme fakticky správně. Velkou část scénáře tvoří monology hlavní postavy Arama a tam jsme hodně mysleli na to, aby jeho mluva byla dětem blízká.

Jak jste tvořily scénografii a jednotlivé loutky?

Takový základní scénografický a klíčový nápad měla Pája. Ostatní věci vznikaly metodou pokus omyl. Jako válku jsme původně měly koupeny poměrně nevzhledný mlýnek na maso a převaděči jsme měly být my dvě v takovém ošklivém kabátu ze sekáče. Naštěstí jsme si pak uvědomily, že chceme scénografii materiálově

čistější, a proto jsme se řídily vesměs pravidlem, že používáme hlavně dřevo a kov, s tím že to, co je kovové značí nějaké nepohodlí a hrozbu. Totemové loutky jsme vyřezávaly doma. Tehdy mi Pája partner nechtěl svěřit dláto do ruky a bál se, že si ublížíme. No i já jsem sebe samu překvapila, a dokonce jsem se v tom tak našla, že mi moje vlastní dláto pak přinesl Ježíšek. Figurky z Člověče jsme tam chtěly mít, protože v té deskové hře mají v podstatě stejný cíl jako uprchlíci - dojít do domečku a nenechat se vyhodit. Původně jsem s nimi chtěla pracovat jen jako s masou lidí, to že každá figurka bude hrát vlastní roli nás napadlo tak, že jsem si hrála s jechlou, zapíchla jsem ji figurce do hlavy, začala s ní pochodovat a ejhle, měly jsme klíč k manipulaci s těmi malými figurkami. Obzvláště hrdá jsem na psi, kteří jsou u dětí velmi oblíbení, i když v samotné inscenaci se objeví jen na pár sekund. Pája udělala jakýsi chumel z drátěnky a já jsem jí řekla, že to není ono. Tehdy už jsme toho měly obě nad hlavu, a tak tu drátěnku po mě hodila se slovy, ať to udělám líp. No bála jsem se, že mě nic nenapadne, ale po hodině chumelání drátěnky se zrodili realističtí drátěnkoví psi. No mohla bych o dalších nápadech mluvit dlouho.

Jak dětský divák reaguje na vaše představení?

My jsme se na začátku bály, že budeme děti nějak stresovat, ale opak je pravdou. Tím že je příběh vyprávěn skrze jejich vrstevníka, jsou schopny mu porozumět a prožít jej společně s hlavní postavou. Ne vždy porozumí tomu, že se jedná o válku, ale vždy jsou schopné pojmenovat, že jde o nějaké nebezpečí, což je za nás jako za inscenační tým naprosto v pořádku interpretace. Děti jsou v pohodě, špatně je dospělým. Matky se nám většinou rozpláčou, když vidí dětskou rakvičku.

Jak si byla spokojená s hraním v MB24?

Hraní u vás patří k jednomu z těch hraní, které pro mě bylo důležité a které jsem si moc užila, a to i přes to, že jsem nebyla ten den v úplně dobrém rozpoložení a loutky nám padaly z rukou. Prostor v zadní části MB24 bylo místo, které inscenaci opravdu slušelo a tvořilo příjemnou komorní a intimní atmosféru. Pro mne bylo velmi zásadní i to, že jsem inscenaci hrála v Jihlavě, jako ve městě, kde jsem se narodila, kde bydlím a kde mám rodinu.

V čem tě baví loutkařina?

Na loutkách je skvělé to, jak se s nimi dá koulit. Loutka zvládne zahrát cokoliv. A naopak cokoliv se může stát loutkou, pokud s daným předmětem jako s loutkou zacházíme. To, jak se k loutce chovat jsme zkoumaly během inscenačního procesu spoustu času, stačí totiž udělat pohyb udělat o centimetr jinak a rázem se loutka kouká úplně do Prčic. Na loutkovém divadle mě taky baví to, že o mně vlastně moc nejde, že hlavní roli vlastně hraje něco neživého a já jsem tam právě od toho, abych danému předmětu život vdechla.

Co tě při práci inspiruje?

Všechno. Celý svět. Kakao s rumem a s medem. Prvotní nápady se nacházejí na každém rohu. Když pracuji s amatérskou skupinou, tak čerpám hlavně z dětí. Záleží na charakteru projektu. Teď začínám zkoušet japonskou pohádku, a tam jsme se nechaly inspirovat barvami, hudbou a japonskou architekturou.

Jaké téma bys chtěla zpracovávat do budoucna?

Já jsem zastánce toho, že jestli se mají někde objevovat vážná témata tak je to právě divadlo. Mým snem je udělat pro děti inscenace o smrti a s LGBT tematikou.

Co je pro tebe domov?

Tuhle otázku jsem si začala pokládat ve chvíli, kdy jsem začala studovat v Brně. Doma je pro mě tam, kde mám velkou postel, plyšáky a taky hrnek, ze kterého chutná mátové čaj lépe než z jiného.

Mariana Habermannová

» MB24

MB24

Střední uměleckopřírodově
škola Jihlava-Helenín

FILMOVÝ KLUB

THE PIANIST
Roman Polański
tragický osud mladého pianisty a hudebního skladatele Wladysława Szpilmana 6. 5. 18.30

DR. STRANGELOVE OR: HOW I LEARNED TO STOP WORRYING AND LOVE THE BOMB
Stanley Kubrick
o skupině paranoidních generálů fascinovaných válkou, kterým se „nešťastnou náhodou“ podaří rozpoutat jadernou apokalypsu. 14. 5. 18.30

Matky Boží 24, Jihlava

Obálka:

Švecová – Autoportrét, olejomalba

Uvnitř:

Markéta Dobrovolná – Krysy v ateliéru

Linda Dobrovolná – Plakáty MB24

Své příspěvky posílejte na e-mail:
redakce.symfonie@seznam.cz
nebo na instagram @at.hellier

